

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010244
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5614010244.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Evy Kyselovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. mája 2020 odvolanie obžalovaného Mgr. P. X. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/57/2014 zo dňa 5.9.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. P. X. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/57/2014 z 5.9.2019 bol obžalovaný Mgr. P. X. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 31.8.2010 v Partizánskej Ľupči, okres Liptovský Mikuláš, sprostredkoval predaj rodinného domu č. XXX spolu s pozemkom a príslušenstvom v X. K. medzi predávajúcou T. I., nar. XX.X.XXXX a kupujúcim F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom R. V. XXX, pričom ako splnomocnenec T. I. prevzal dňa 16.11.2010 a 18.11.2010 od F. G. zálohu vo výške 12.000,- Eur na dohodnutú kúpnu cenu 20.000,- Eur, pričom tak spravil, hoci vedel o tom, že predmetné nehnuteľnosti v tom čase už boli predané, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 22.3.2010 uzavretej medzi predávajúcimi T. I. a V. I. a kupujúcim E. L., nar. XX.X.XXXX, ktorému predaj tiež sprostredkoval, čím spôsobil škodu F. G. vo výške najmenej 12.000,- Eur.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon mu bol za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný Mgr. P. X., a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Odvolanie obžalovaný následne zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 3.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 3.12.2019, a to s poukazom na nasledovné:

Okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým obžalovaného uznal vinným, odôvodňuje v podstate tým, že súd na základe vlastnej úvahy dospel k záveru, že obžalovaný minimálne konal v nepriamom úmysle dopustiť sa žalovaného skutku a túto svoju úvahu súd odôvodňuje aj s poukazom na listinné dôkazy a to predovšetkým spisové materiály z civilných konaní, ktoré boli pripojené k trestnému spisu - konkrétne spisom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 8C/125/2012 a spismi Katastrálneho úradu v Liptovskom Mikuláši, ktoré riešili zavkladovanie kúpnych zmlúv medzi T. I. a E. L. a T. I. a H. X. K.. Obhajoba nepovažuje rozhodnutie súdu a vyhodnotenie dôkazov tak, ako ich vyhodnotil súd za správne a to jednak z toho dôvodu, že súd nepochopil postupnosť vkladových konaní pri prevode predmetnej nehnuteľnosti pri jednotlivých kúpnych zmluvách, ich prerušeníach, resp. zastavení vkladového konania. Súd jednostranne vyhodnotil výpoveď poškodeného G., pričom jeho účelové tvrdenie voči obžalovanému vyvracia dohoda o urovnaní uzatvorená medzi poškodeným G. a T. I. a následnom vrátení

zloženej zálohy po zrušení záložnej zmluvy na predmetnú nehnuteľnosť zo strany poškodeného G.. Keby súd podrobne skúmal chronológiu jednotlivých vkladových konaní, výsledok civilného konania vo veci 8C/125/2012, nemohol by dospieť k záveru, že obžalovaný by mal mať nepriamy úmysel na spáchaní žalovaného skutku ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Obžalovaný od začiatku popiera akýkoľvek úmysel poškodiť „podviesť“ poškodeného G., pretože nemal na tom nikdy záujem a od počiatku plnil vôľu predávajúcej A. I., ktorá ho oslovila, či by nemohol predať predmetnú nehnuteľnosť za kúpnu cenu 20.000,- Eur. Aj keď mal obžalovaný v tomto počiatočnom štádiu sprostredkovania plnú moc od A. I., obžalovaný oslovil realitnú kanceláriu REAL INVEST, ktorej vlastníkom bol nebohý F. s tým, aby táto realitná kancelária zrealizovala právny servis - čo sa týka vypracovania zmlúv, vklad do katastra nehnuteľností a táto kancelária všetky tieto kroky pripravovala. Dôvod, prečo nedošlo k zavkladovaniu zmluvy medzi p. L. a A. I., bola tá skutočnosť, že v tom čase bolo tesne pred voľbami do obecných úradov a p. I. realitná kancelária zohnala kupca - občana rómskeho pôvodu. Keď sa túto skutočnosť dozvedel starosta obce svedok G., okamžite kontaktoval pani I. a následne aj obžalovaného X., pretože mal eminentný záujem, aby sa do obce nenast'ahovala rodina rómskeho pôvodu a vedel, že keby k tejto kúpe došlo, nebol by opätovne zvolený za starostu obce. Preto bol to svedok G., ktorý naliehal na predávajúcu A. I., aby urobila všetko pre to, aby sa tento obchod s rómskym občanom neuskutočnil. Súčasne ponúkol za túto nehnuteľnosť nadsadenú sumu, a to 28.900,- Eur. Keď sa rodina pani I., ktorá býva v tesnom susedstve s predmetnou nehnuteľnosťou, dozvedela, že budú mať za susedov občanov rómskeho pôvodu, tiež na ňu naliehala, aby okamžite túto kúpnu zmluvu zrušila. Obžalovanému X. a realitnej kancelárii bolo v tom čase jedno, kto kúpi túto nehnuteľnosť, pretože provízia z predaja bola rovnaká, avšak pristúpili na pranie predávajúcej - pani I., aby došlo k zrušeniu kúpnej zmluvy medzi L. L. a ňou. Je logické, že nebolo jednoduché zrušiť predmetnú kúpnu zmluvu, pretože medzi tým na tejto nehnuteľnosti bolo vybavené záložné právo pre PSS v prospech poškodeného G.. Dokazovaním bolo preukázané, že poškodený G. dal 12.000,- Eur obžalovanému X. zálohu s tým, že zvyšok kúpnej ceny doplatí, keď dostane úver od PSS. Keďže neskôr aj samotný poškodený uznal, že nebude mať jednoduché bývanie v obci X. K., dohodol sa s realitnou kanceláriou, že sa mu bude hľadať iná nehnuteľnosť, a ak sa v stanovenej lehote - do 28.2.2011, nenájde nehnuteľnosť, ktorá by vyhovovala poškodenému G., vráti sa mu záloha s tým, že táto bude vrátená po tom, čo poškodený zabezpečí zrušenie záložného práva, ktoré bolo zriadené v jeho prospech v PSS. Následne na to právny zástupca obžalovaného JUDr. Peter Jančí a právny zástupca poškodeného G. JUDr. Cibula uzatvoril 3.8.2011 Dohodu o urovnaní, v ktorej sú presne špecifikované podmienky, za akých sa vráti záloha vo výške 12.000,- Eur poškodenému G., kde okrem iného základnou podmienkou bolo zabezpečenie kvitancie, teda zrušenie záložného práva v prospech PSS zo strany záložného dlžníka - poškodeného G.. Navyiac obžalovaný sa v tejto dohode zaviazal, že ak vzniknú G. nepredpokladané výdavky, tieto je ochotný mu uhradiť do maximálnej výšky 1.900,- Eur. Z praxe je známe, že zrušenie záložného práva sa nedá vybaviť zo dňa na deň, a aj preto v tejto dohode sa zaviazali k takým lehotám ako je 70 dní. K veci bol ako svedok vypočutý JUDr. Peter Jančí, ktorý pred súdom potvrdil skutočnosť, že to bol obžalovaný X., ktorý ho „naháňal“, aby sa dali veci do poriadku s právnym zástupcom poškodeného JUDr. Cibulom. V tejto dohode okrem iného je uvedené v čl. 12, kde všetci účastníci prejavili a vyslovili vôľu a uznanie, že zo všetkých strán došlo k nedorozumeniu, pričom poškodený v tejto dohode výslovne uviedol, že z konania obžalovaného X. nepocituje konanie, ktorým by ho chcel uviesť do omylu.

Ďalšou skutočnosťou a dôkazom, s ktorým sa súd nevysporiadal, bola výpoveď dnes už nebohého svedka F., ktorý potvrdil, že keď jeho realitná kancelária zabezpečovala predaj pre obec X. K., pani I. volala s pánom L., pričom list vlastníctva v tom čase nebol zaťažený žiadnou plombou, ani ťarchou a potvrdil vôľu L., keď I. v telefóne uviedol, nech si s nehnuteľnosťou robí, čo chce, len trvá na tom, aby mu vrátila výdavky, ktoré s doterajším prevodom nehnuteľnosti mal. Až na základe tohto prejavu vôle zo strany pána L. začala realitná kancelária pána F. vo veci konať, čoho výsledkom bolo uzatvorenie zmluvy medzi obcou Partizánska Ľupča a realitnou kanceláriou, pričom tento obchod realizoval pán F. a nie obžalovaný X., o čom svedčia aj finančné prostriedky, ktoré boli poukázané na účet realitnej kancelárie vo výške 13.000,- Eur. Ďalšou skutočnosťou, ktorá preukazuje, že obžalovaný X. do tohto obchodu medzi svedkyňou I. a obcou Partizánska Ľupča nezasahoval a vlastne už ani nemohol, pretože nedisponoval plnou mocou, svedčí dodatok k zmluve medzi obcou Partizánska Ľupča a I. zo dňa 1.12.2011, kedy tento dodatok vlastnoručne podpísala svedkyňa I.. Prevedeným dokazovaním sa preukázalo, že tvrdenie obžaloby, že obžalovaný vedel, že v tom čase boli nehnuteľnosti predané, právne neobstojí, pretože vlastníctvo k nehnuteľnosti prejde momentom vkladu a v tom čase list vlastníctva bol ničím nezaťažený a ani nebola vyznačená plomba, že s predmetnou nehnuteľnosťou sa niečo na správe katastra deje. Keďže obžalovaný X. bol pri rozhovore medzi I. a L., ktorý prejavil, že nemá záujem na ďalšej kúpe nehnuteľnosti, nemal X. žiaden, ani len nepriamy úmysel, že by chcel uviesť do omylu poškodeného G..

S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd jednostranne vyhodnotil prevedené dokazovanie, výpovede svedkov, vyhodnotenie listinných dôkazov - najmä jednotlivých kúpnych zmlúv, čím súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď obžalovaného uznal vinným a po 9 rokoch od spáchania skutku vyniesol odsudzujúci rozsudok.

Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby krajský súd napadnutý rozsudok z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. zrušil a následným postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 12.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 17.12.2019. Dôvody odvolania obžalovaného považuje za účelové, úmysel obžalovaného, prinajmenšom nepriamy, bol preukázaný, preto odvolanie obžalovaného navrhuje zamietnuť.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným Mgr. P. X. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Mgr. P. X. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Mgr. P. X. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Mgr. P. X. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojnásťkrátom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Mgr. P. X. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Mgr. P. X. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Mgr. P. X., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Mgr. P. X. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Mgr. P. X. spáchal žalovaný skutok podvodu. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Mgr. P. X. spáchal žalovaný skutok podvodu v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný Mgr. P. X. svoju obhajobu primárne zakladá na tom, že on nemal vedomosť o predchádzajúcom predaji predmetnej nehnuteľnosti E. L.. Takáto obhajoba obžalovaného bola však spoľahlivo vyvrátená výpoveďami svedkov T. I., Ing. X. L. a E. L.. T. I. ako vlastníčka nehnuteľnosti a jej predávajúca sa vyjadrila, že to bol obžalovaný, kto priviedol kupca L., dokonca jej obžalovaný povedal konkrétnu sumu, ktorú môže za nehnuteľnosť dostať. Svedok E. L. ako kupujúci nehnuteľnosti vypovedal, že to bol práve obžalovaný, kto zabezpečoval overovanie podpisov účastníkov kúpnej zmluvy. Svedok Ing. X. L. (otec kupujúceho E. L.) potvrdil, že pri sprostredkovaní kúpy predmetnej nehnuteľnosti od T. I. spolupracoval s obžalovaným. Vykonaným dokazovaním bolo teda bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukázané, že obžalovaný Mgr. P. X. v čase sprostredkovania predaja nehnuteľnosti T. I. poškodenému F. G. a prevzatia zálohy od poškodeného F. G. v sume 12.000,-

Eur vedel, že táto nehnuteľnosť už pred tým na základe kúpnej zmluvy zo dňa 22.3.2010 bola predaná E. L..

Reálnu oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania nemá ani obhajoba obžalovaného založená na tom, že v čase sprostredkovania predaja nehnuteľnosti T. I. poškodenému F. G. a prevzatia zálohy od poškodeného v sume 12.000,- Eur, nemal predchádzajúci kupujúci E. L. záujem na kúpe a vlastníctve nehnuteľnosti. Takéto obhajobné tvrdenie obžalovaného bolo spoľahlivo vyvrátené výpoveďami svedkov E. L., Ing. X. L., ako aj právoplatnými rozhodnutiami v civilných konaniach, ktoré boli vedené na návrh práve E. L. ako kupujúceho nehnuteľnosti od T. I.. Z výpovedí svedkov Ing. X. L. a E. L. nesporne vyplýva, že ani jeden z menovaných či už T. I. alebo obžalovanému žiadnym spôsobom nedali najavo, že by ďalej nemali záujem na kúpe nehnuteľnosti, resp. že by nemali záujem stať sa jej vlastníckmi. Uvedené potvrdzujú aj objektívne existujúce dôkazy, rozsudky súdu, z ktorých je zrejmá vôľa kupujúceho E. L. byť vlastníkom nehnuteľnosti T. I.. Konkrétne v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 8C/125/2012 sa žalobca E. L. domáhal výroku súdu o neplatnosti odstúpenia T. I. od kúpnej zmluvy zo dňa 19.12.2011 (rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 8C/125/2012 zo dňa 2.6.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 8Co/389/2016 zo dňa 22.2.2017 bolo rozhodnuté, že odstúpenie zo dňa 19.12.2011 žalovanou T. I. od kúpnej zmluvy zo dňa 22.3.2010 je neplatné). V ďalšom konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 5C/17/2017 sa žalobca E. L. vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti domáhal voči žalovanej T. I. nahradenia prejavu (vyhlásenia) vôle žalovanej T. I..

Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že aj keď predávajúca T. I. od kúpnej zmluvy zo dňa 22.3.2010 uzavreť s kupujúcim E. L. potom neskôr dňa 19.12.2011 odstúpila (odstúpenie bolo súdom právoplatne vyhlásené za neplatné), obžalovaný Mgr. P. X. ďalší predaj predmetnej nehnuteľnosti T. I. sprostredkoval ďalšiemu kupujúcemu F. G., od ktorého prevzal zálohu 12.000,- Eur, ešte dňa 31.8.2010, keď tu ani neexistovalo odstúpenie od zmluvy T. I..

Z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za spáchaný skutok je irelevantné následné prerušenie, resp. zastavenie vkladového konania na katastri v súvislosti so zavkladovaním kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcou T. I. a E. L. dňa 22.3.2010. Ani prerušenie, či zastavenie vkladového konania (z dôvodu zistených nedostatkov) žiadnym spôsobom neznamená, že zanikol zmluvný vzťah medzi T. I. a E. L.. Aj na tomto mieste krajský súd opätovne pripomína už vyššie spomínané civilné konania, ktoré E. L. ako žalobca ďalej viedol voči žalovanej T. I. a z ktorých je nepochybne zrejmá vôľa E. L. byť vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti T. I..

Z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného Mgr. P. X. za spáchaný skutok je irelevantné bližšie sa potom zaoberať ešte ďalším jednaním obžalovaného ohľadne predaja nehnuteľnosti Obci Partizánska Ľupča, nakoľko táto transakcia nebola predmetom tohto trestného konania. Ďalšie jednanie obžalovaného ohľadne predaja nehnuteľnosti T. I. aj ďalšiemu záujemcovi len podporujú podanú obžalobu ohľadne podvodného jednania obžalovaného s nehnuteľnosťou vo vzťahu k osobe kupujúceho poškodeného F. G..

Obžalovaný na svoju obhajobu opakovane poukazuje na dohodu o urovnaní uzavretú medzi účastníkmi T. I., Mgr. P. X., F. G. dňa 3.8.2011. V súvislosti s touto dohodou je však nutné osobitne dať do pozornosti, že k tejto dohode došlo až s určitým časovým odstupom po podaní trestného oznámenia poškodeným F. G. na obžalovaného. Je teda zrejmé, že obžalovaný takúto dohodu uzatvoril pod hrozbou vedeného trestného konania. Obžalovaný v rámci svojej obhajoby osobitne poukazuje na článok V, bod 2 Dohody o urovnaní, v rámci ktorého sa uvádza: „Zmluvné strany zároveň vyhlasujú, že pri vzniku sporných práv uvedených v článku II. medzi nimi došlo k nedorozumeniu a všetky strany to ľutujú. Účastník 3 (F. G.) pritom prehlasuje, že zo strany účastníkov 1 a 2 (T. I., Mgr. P. X.) nedošlo voči jeho osobe nikdy k porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov, keď súčasne vyhlasuje, že z konania účastníka 2 (Mgr. P. X.) nepociťoval konanie, ktorým by ho chcel uviesť do omylu.“ V kontexte aj ostatných ustanovení Dohody o urovnaní (predovšetkým záväzok Mgr. P. X. bezprostredne po podpise tejto dohody vrátiť poškodenému F. G. sumu 12.000,- Eur) je zrejmé, že poškodený podpísal Dohodu o urovnaní aj s článkom V bod 2 Dohody, nakoľko primárne sledoval vrátenie nemalej sumy 12.000,-Eur obžalovaným Mgr. P. X.. Na čl. V bod 2 Dohody o urovnaní nie je možné v rámci hodnotenia dôkazov nazerať izolovane, ale v kontexte aj ďalších vykonaných dôkazov, osobitne výpovede svedka poškodeného F. G., v ktorej popisuje konanie obžalovaného voči

jeho osobe, ktoré nepochybne vykazuje znaky podvodu na osobe poškodeného F. G.. Obžalovaný Mgr. P. X. poškodenému F. G. sprostredkoval kúpu nehnuteľnosti, o ktorej vedel, že táto už bola predaná inej osobe E. L. a od poškodeného prevzal zálohu vo výške 12.000,- Eur. Aj keď obžalovaný poškodenému prisľúbil, že v krátkom čase podá návrh na zápis nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, uvedené neučinil (zjavne si vedomý už predchádzajúceho predaja nehnuteľnosti poškodenému E. L.). Následne sa obžalovaný poškodenému odmlčal. Obžalovaný dokonca medzičasom sprostredkoval predaj nehnuteľnosti ďalšiemu záujemcovi Obci Partizánska Ľupča. Obžalovaný poškodenému v dodatočne dohodnutej lehote nezabezpečil inú nehnuteľnosť, ani mu na opakované žiadosti nevrátil zálohu 12.000,- Eur. Dohodu o urovaní, so záväzkom obžalovaného bezodkladne vrátiť poškodenému zálohu 12.000,- Eur, obžalovaný s poškodeným uzatvoril až pod vplyvom vedeného trestného konania, po podaní trestného oznámenia poškodeným. Takéto konanie obžalovaného Mgr. P. X. nepochybne napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. tak, ako skutok správne právne kvalifikoval aj súd prvého stupňa. Obžalovaný na škodu cudzieho majetku (poškodeného F. G.) seba obohatil tým, že iného (poškodeného F. G.) uviedol do omylu (keď tomuto zamlčal, že predmetná nehnuteľnosť T. I. už v čase sprostredkovania kúpy poškodenému F. G. bola predaná E. L.) a takýmto spôsobom na cudzom majetku (poškodeného F. G.) spôsobil škodu 12.000,- Eur, ktorú sumu ako zálohu za nehnuteľnosť poškodený F. G. odovzdal obžalovanému a ktorá suma je škodou väčšou s poukazom na § 125 ods. 1 Tr. zák. Uvedené právne posúdenie protiprávneho konania obžalovaného Mgr. P. X. zodpovedá stavu vecí, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať. Okresný súd pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku správne a logicky zdôvodnil právne posúdenie skutku práve ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Mgr. P. X. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, prítiažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Napokon treba konštatovať, že okresný súd správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody (z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku) a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienične odložil na skúšobnú dobu dva roky, keď túto bolo možné obžalovanému určiť na 1 až 5 rokov (určenie dlhšej skúšobnej doby na 2 roky je odôvodnené aj závažnosťou trestnej činnosti pokiaľ ide o spôsobenie väčšej škody 12.000,- Eur, pričom aj keď obžalovaný má predchádzajúce odsúdenia zahladené, nič to nemení na skutočnosti, že obžalovaný predmetné skutky v minulosti spáchal). Obžalovanému možno uložený trest odňatia slobody podmienične odložiť, nakoľko obžalovaný má predchádzajúce odsúdenia zahladené, pričom sa jedná o odsúdenia staršej povahy. Práve uloženie trestu odňatia slobody s podmieničným odkladom na skúšobnú dobu môže u obžalovaného najlepšie splniť svoj účel a obžalovaného ďalej primäť k vedeniu riadneho života, a to osobitne vzhľadom na odsúdenia obžalovaného z minulosti staršej povahy (v tejto súvislosti krajský súd aj na tomto mieste opätovne uvádza, že ani zahľadene odsúdenia nič nemení na skutočnosti, že obžalovaný v minulosti trestnú činnosť spáchal). V prípade obžalovaného bola správne zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., nakoľko obžalovaný má v odpise z registra trestov odsúdenia staršej povahy a tieto sú zahladené, súčasne súd prvého stupňa u obžalovaného správne nezistil žiadnu prítiažujúcu okolnosť. Za tohto stavu u obžalovaného pri ukladaní trestu bolo na mieste aplikovať ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák., ako takto správne a v súlade so zákonom postupoval súd prvého stupňa.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmieničným odkladom na skúšobnú dobu 2 (dva) roky za zákonný a spravodlivý.

Na záver krajský súd poznamenáva, že aj keď obžalovaný spáchal prečin, v danom prípade neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. (tzv. materiálny korektív). Podľa tohto zákonného ustanovenia nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Nakoľko obžalovaný v danom prípade spôsobil poškodenému F. G. škodu vo výške 12.000,- Eur, ktorú Trestný zákon definuje ako väčšiu škodu, a to úmyselným konaním, závažnosť obžalovaným spáchaného prečinu nemôže byť vyhodnotená ako nepatrná.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.